

Arrest

nr. 134 280 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 juli 2013 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Uit het Eurodacverslag van 17 juli 2013 blijkt dat de vingerafdrukken van de eerste verzoekende partij op 27 januari 2012 in Italië werden genomen en dat zij aldaar een asielaanvraag had ingediend.

1.3. Op 31 december 2013 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

1.4. Op 3 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 14 februari 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 24 februari 2014 verleent de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

1.7. Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 3 januari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 25 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 14 februari 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 1° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen ; de aanvraag bevat niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België.

In de aanvraag dd. 14.02.2014 wordt geen adres van effectieve verblijfplaats vermeld. Bijgevolg ontbreekt het bewijs of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

1.9. Op 28 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het principe van goed bestuur en artikel 62 en 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen merken op dat in hun aanvraag werd geschreven dat zij verbleven te 1000 Brussel, Koning Albert II laan 26A, zijnde het adres van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar eerste verzoekende partij woont koos toen zij asiel aanvroeg, doch dat zij feitelijk te 7350 Montroeuil-sur-Haine (straat, nr.) woont, dat dit aldus om een materiële vergissing gaat. Na citering van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, poneren de verzoekende partijen dat het duidelijk is dat zij in België verblijven, dat de verwerende partij dit moet weten daar het gezin niet in een privéwoning verblijft maar wel bij het LOI van Montroeuil-sur-Haine, dat ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten van artsen in België zijn toegevoegd, dat bijvoorbeeld dokter Raucq werkt in Brussel en Dhr. Jacques psycholoog is in Namen, dat het dan ook verbazend is dat het volgens de verwerende partij niet zeker is of zij feitelijk in België verblijven alsook

dat de verwerende partij beweert hun adres niet te kennen, terwijl de bestreden beslissing aan de juiste gemeente, namelijk Hensies, betekend werd, dat de verwerende partij aldus het adres van het gezin goed kende.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat in de aanvraag van de verzoekende partijen van 14 februari 2014 geen adres van effectieve verblijfplaats wordt vermeld waardoor het bewijs van daadwerkelijk en feitelijk verblijf in België ontbreekt.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Het behoort bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

De bestreden beslissing wordt genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat; (...)."

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.”

Aldus volgt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wanneer deze aanvraag geen adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager(s) vermeldt.

In casu betwisten de verzoekende partijen niet dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen melding maakt van hun effectieve verblijfplaats.

De verzoekende partijen betogen dat het een materiële vergissing betreft daar zij feitelijk te Montroeuil-sur-Haine wonen. Zij menen dat de verwerende partij van hun feitelijk verblijf in België op de hoogte moet zijn daar zij verblijven bij het LOI van Montroeuil-sur-Haine, alsook dat zij ter staving van hun aanvraag om machtiging tot verblijf medische attesten van artsen in België overmaakten, dat het dan ook verbazend is dat het volgens de verwerende partij niet zeker is of zij feitelijk in België verblijven alsook dat de verwerende partij beweert hun adres niet kennen, terwijl de bestreden beslissing aan de juiste gemeente, namelijk Hensies, betekend werd, dat de verwerende partij aldus het adres van het gezin goed kende.

Deze beschouwingen van de verzoekende partijen kunnen echter geen afbreuk doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde vermeld in artikel 9ter, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, te dezen dus op 14 februari 2012 (cf. RvS 6 november 2012, nr. 221.269; RvS 4 juli 2012, 220.173; RvS 30 juni 2011, nr. 214.351). Uit de redactie van artikel 9ter, § 1, tweede lid en 9ter, § 3, 1° blijkt dat de plicht om de effectieve verblijfplaats aan te duiden berust bij de aanvrager. De wet is op dit punt duidelijk: de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient zelf het adres van de effectieve verblijfplaats van de aanvrager te bevatten en bij gebrek daaraan, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Het is dan ook geenszins aan de verwerende partij om op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing na te gaan of de effectieve verblijfplaats van de aanvrager kan blijken uit andere elementen van het administratief dossier of uit eventuele andere verblijfprocedures van de betrokken vreemdeling.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat het verbazend is dat de verwerende partij beweert hun adres niet te kennen, terwijl de bestreden beslissing aan de juiste gemeente, namelijk Hensies, betekend werd en dat de verwerende partij aldus het adres van het gezin goed kende, wijst de Raad er ten overvloede op dat het feit dat de beslissing werd opgestuurd naar de gemeente Hensies niet betekent dat de verwerende partij het exacte adres van de verzoekende partijen kent.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het” principe van goed bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partijen laten na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten en uit hun betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel, in zoverre het ontvankelijk is, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER